

Rászlai Tibor **Halántékon az idő**

Mondd el nekem estéid üregét,
hol fülledten poshad a bánat,
pattogva nő a borostás penész,
mert nincs hol letenned ruhádat.

Fejed alá követ kerítenél,
terítve fölém az álmok pihe árnyát.
Valahol. Távol. Tülkölnél mint a szél
s a ködbolyhokban anyád sem talál rád.

Hogy kilábalj ebből a rádszakadt
halálos bűnből. Belőlem. Tapad
halántékomon az idő rizspora.
Hátam mögött vihognak a lányok,
összesúgnak. Talányok és tanítványok.

Nem értik az almák sárgult csendjét,
a csonkká-rozsdásult szavak
szaggató-sebző fájdalmas kegyelmét.
Nem értik itt, e sziklából alatt.

Keresd az őszöd-elleni követ,
lépj ki, Te lépj ki a túlcsondult tájba,
hol fák dülöngélnek, mint a részegek
s bokrok tipegnek Isten lábnyomába!